

— Дочко Ламбевъ! — и пакъ зажумѣ.

АЗЪ ТЪЙ ВЪРВАХЪ, ЧЕ ДОКТОРЪ Е ЗАНЕСЪЛЪ СПАСЕНИЕ НА

ДРУГА СТРАНА, ЗАБЪЛНУВА И ТЕЖКО ЗАДИША.

ЦѢЛЪ ЧАСЪ МИНА ТАКА.

— НЕКА ИДА У ДОМА, ГОСПОДО, ТА ДА КАЖА НА ГОСПОДИНЪ ДОКТОРА ДА ПОБЪРЗА...

— НЕ МОЖЕШЪ ГО НАКАРА, СИНКО. КОГАТО Е ИЗВИКАНЪ ДА ПОМОГНЕ НА НѢКОЙ БОЛЕНЪ, И ДОМЪТЬ МУ ДА СЕ ЗАПАЛИ, ТОЙ НЕ СЕ ОТДѢЛЯ. ТАКЪВЪ Е.

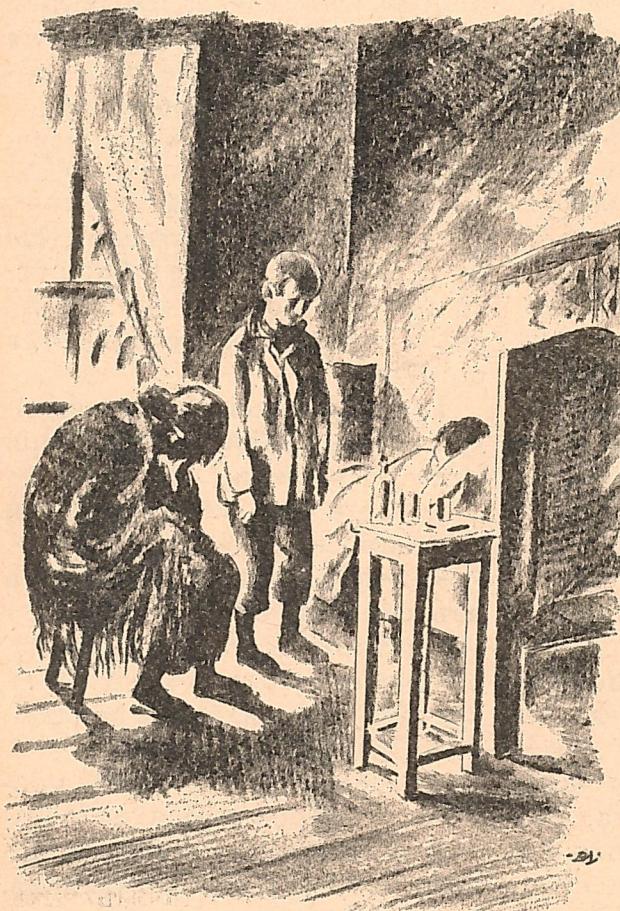
НО СТАНА НѢЩО НЕОЧАКВАНО. САШКО ИЗВЕДНАЖЪ СЕ СМИРИ И ЗАСПА. КОГАТО НАДНИКНАХЪ НАДЪ ГЛАВАТА МУ, ВИДЕХЪ, ЧЕ ПО ЧЕЛОТО И БУЗИТЪ МУ СЕ СТРУЯТЬ ЕДРИ КАПКИ ПОТЬ. НАДНИКНА И МАЙКА МУ.

— БОЖЕ! — ВЪЗКЛИКНА ТЯ РАДОСТНО. — САШКО СЕ ВЕЧЕ ПОТИ! СВЪРШИ СЕ БОЛЕСТЬТА!

ТЯ СЕ ЗАДВИЖИ, ХАПЪШЕ УСТНИ ОТЪ РАДОСТЬ, ПРЕГРЪЩАШЕ МЕ, КАТО МЕ ПРИТИСКАШЕ О ГЪРДИТЪ СИ, И СЪ ПРОСОЛЗЕНИ ОЧИ ГЛЕДАШЕ, КАКЪ САШКО СЕ КЖПИ ВЪ ПОТЬ.

— МИНА ВЕЧЕ КРИЗАТА! БОЖЕ, КОЛКО СИ ДОБЪРЬ! — нареждаше майката, объркана отъ радостъ.

МАЛКО СЛЕДЪ ТОВА, КОГАТО

МАЙКА МИ, ЧЕ МИ СЕ ИСКАШЕ ВЪ ОТПЛАТА ВЕДНАГА ДА НАПРАВЯ И НАЙ-ГОЛЪМATA ЖЕРТВА — САМО ДА СПАСЯ САША.

НО ОТЪ МОЕТО ГОЛО ЖЕЛАНИЕ НЕ МОЖЕШЕ ДА МУ СТАНЕ ПО-ДОБРЕ. ТОЙ СЕ ЗАМѢТА НА ЕДНА И